

Karol Moravčík

Cirkev je láska

Zjv 21,1-5a

„Cirkev nie je organizácia, ale príbeh lásky“. Veta pochádza z príhovoru pápeža Františka, ktorý predniesol 24. 4. 2013. Pápež hovoril o cirkvi ako dobrom nápadе, ktorý dostal Boh. Potom sa opravil a povedal, že vlastne nebol to nápad, ale bola to láska. A cirkev označil za dlhý príbeh lásky, ktorý ešte neskončil. „My všetci, ženy a muži v cirkvi, sme uprostred tohto príbehu lásky. Každý z nás je článkom v reťazci lásky. Pokiaľ to nechápeme, nerozumieme tomu, čo je cirkev. Úrady, ktoré máme v cirkvi, sú potrebné nato, aby pomáhali príbehu lásky. Keď však organizácia zaujme prvé miesto, láska upadá a z cirkvi sa stáva nevládna organizácia. To nie je správna cesta“, doplnil pápež František.

Keď dnes čítame Sv. Písmo, asi nám nenapadne, čo vlastne čítame. Mnohé časti zdajú sa nám ako všeobecné sväté reči. Prítom sú presne o príbehu lásky. Všimnime si dnes druhé čítanie z Biblie, z knihy Zjavenia. Tam sa spomína, že prorok uvidel nové nebo a novú zem, a potom nové mesto Jeruzalem, ktoré prirovnal neveste, čo sa teší na svojho ženícha. A na vysvetlenie dodal: Je to stánok, je to domov, ktorý si urobil Boh medzi ľuďmi, je to záväzok vzájomnej lásky.

O čom to je, čo to znamená? Moja prvá poznámka je historická. Možno sa nezdá, ale také texty, ako tento z knihy Zjavenia, v európskych dejinách vždy inšpirovali revolucionárov – bude nové nebo a nová zem! Tieto myšlienky privolávali a vyvolávali zmenu, prevrat, revolúciu. Kresťania, pre ktorých boli pôvodne tieto myšlienky vyslovené, boli koncom 1. st. n. l. v rímskej ríši prenasledovaní. Prorok sa im prihovára: Vaše trápenia a tento mizerný svet tu nebudú navždy. Cisár sa pomíne, aj Rím a jeho ríša, aj všetci namyslenci a zotročovatelia, a Boh nám utrie naše slzy. Moja druhá poznámka je biblická: Obrazy, ktoré prorok používa, sú prevzaté zo Starého zákona. Keď prorok povie, že „mora už niet“, chce povedať, že nebude už chaos a skaza, lebo more bolo pre človeka Starého zákona symbolom skazy. Ani Jeruzalem ako symbol židovskej viery už nebude, ale bude nový Jeruzalem, miesto zjednotenia všetkých. Podobne je to s obrazom nevesty. Pre prorokov Starého zákona bol Izrael Božia nevesta, teraz podľa kresťanského proroka je cirkev tou nevestou Boha. Medzi ľuďmi a Bohom je nová zmluva: Vy ste moji, ja som váš. Tretia moja poznámka je aktualizačná a cirkevná: Ten nový svet, o ktorom prorok hovorí, nie je sen pre ďalekú budúcnosť. To je sen, ktorý sa už uskutočňuje. Skutoční vizionári neodkazujú

druhým, čo majú robiť, ale sami robia. Keď prorok hovorí o novom svete, novom Jeruzaleme a neveste Božej, díva sa na jestvujúce spoločenstvá kresťanov, ktoré svojou existenciou už menia svet a pomáhajú vzniknúť novému svetu, kde Boh prebýva.

Dejiny poznajú príklady náboženských nadšencov, ktorí sú kritickí k okolitému svetu a vytvoria si akúsi cirkevnú republiku sami pre seba. Možno sme videli v televízii filmy o takýchto skupinách, ktoré jestvujú aj dnes, najmä v USA. Obliekajú sa ako ľudia z 18. st., nepoužívajú autá ani elektrinu. Svoje deti vychovávajú v prísnych tradíciách. Toto však nie je dobrý príklad pre cirkev. Lebo skutočná cirkev podľa Ježiša sa neoddeľuje od sveta, ale vytvára iný svet – nové nebo a novú zem, a ak treba, aj zomiera za svet. Takýto nový svet, nové vzťahy, nové spoločenstvo ľudí videl prorok Ján, autor knihy Zjavenia. O tomto sne písal, o sne, ktorý videl uskutočňovať. Keď dnes pápež František hovorí o cirkvi ako príbehu lásky, myslí na to isté. Presne rozlišuje to „úradné“ v cirkvi a naše vzťahy, cirkev ako reťazec lásky. Prečítal som pred pár dňami knihu o novom pápežovi (A. Englisch, Franziskus, vyd. C. Bertelsmann 2013). Mimo iného sa v knihe pripomína, že pápež, pôvodne jezuita, nesie v sebe tradíciu jezuitov v Južnej Amerike. Jezuiti tu neboli (ako často v Európe) akademikmi, ale machrami, teda ľuďmi, ktorí viac konali, ako teoretizovali. Aby ochránili prenasledovaných Indiánov, vytvorili pre nich v 17. st. temer samostatné štáty; učili ich hospodáriť a brániť sa pred útlakom. Nerozprávali len o Kristovi, ale vždy aj konali, vytvárali podmienky pre spravodlivý život. A v zápase za spravodlivosť sa nebáli odporovať ani najmocnejším vo svete.

Toto je duchovné a praktické dedičstvo, ku ktorému sa pápež František hlási. Kto môže, nech si pozrie opäť film „Misia“, drámu o misii jezuitov v Južnej Amerike, aby si pripomenul, že „cirkev je naozaj príbeh lásky, ktorý ešte neskončil“. A nech nanovo číta a premýšľa evanjelium, listy apoštolov i knihu Zjavenia. Lebo tam všade je už poznačený aj náš príbeh, príbeh všetkých, ktorí to nevzdali – veriť na lásku a konať pre lásku v mene Krista vo svojom súkromnom i spoločenskom živote.

*Ďakujte Hospodinovi,
lebo dobrý je,
lebo Jeho láska trvá naveky!
Ďakujte Bohu nad bohmi,
lebo Jeho láska trvá naveky!
Ďakujte Pánovi pánov,
lebo Jeho láska trvá naveky!
Jedinému, čo veľké divy koná,
lebo Jeho láska trvá naveky!
Tomu, čo nebo múdro stvoril,
lebo Jeho láska trvá naveky!
Tomu, čo nad vodami
prestrel zem,
lebo Jeho láska trvá naveky!
Čo veľké svetlá urobil na oblohe,
lebo Jeho láska trvá naveky!
Dal slnko, aby panovalo vo dne,
lebo Jeho láska trvá naveky!
Mesiac i hviezdy, aby noci vládli,
lebo Jeho láska trvá naveky!
Prvorodených pobil v Egypte,
lebo Jeho láska trvá naveky!
A vyviedol z ich stredu Izraela,
lebo Jeho láska trvá naveky!
Vystretou rukou,
mocným ramenom,
lebo Jeho láska trvá naveky!
Červené more napoly preťal,
lebo Jeho láska trvá naveky!
A jeho stromom prešiel Izrael,
lebo Jeho láska trvá naveky!
Do jeho vód však zahnal
faráona,
lebo Jeho láska trvá naveky!
Dobroreč Tomu,
čo ťa púšťou viedol,
lebo Jeho láska trvá naveky!
Tomu, čo pobil veľkých kráľov,
lebo Jeho láska trvá naveky!
Čo mocných kráľov zahubil,
lebo Jeho láska trvá naveky!
Amorejského kráľa Sichóna,
lebo Jeho láska trvá naveky!
A básánskeho kráľa Óga, lebo
Jeho láska trvá naveky!
Dedičstvom dal ich krajiny,
lebo Jeho láska trvá naveky!
Dedičstvom ľudu Izraela,
lebo Jeho láska trvá naveky!
Spomenul na nás
v našom ponížení,
lebo Jeho láska trvá naveky!
Oslobodil nás od utláčateľov,
lebo Jeho láska trvá naveky!
Každému telu dáva chlieb,
lebo Jeho láska trvá naveky!
Ďakujte Bohu nebeskému,
lebo Jeho láska trvá naveky!*

Podľa toho poznajú všetci, že ste moji učeníci

Piata veľkonočná nedeľa v roku C (Jn 13, 21-33a,34-35)

Podľa toho spoznajú všetci, že ste moji učeníci

Keď Judáš vyšiel z večeradla... „Teraz je Syn človeka oslávený... Deti moje, ešte chvíľku som s vami. Nové prikázanie vám dávam, aby ste sa milovali navzájom...“

Vrcholí Ježišovo spasiteľné dielo a schopnosť jeho lásky premieňať zlo na dobro tiež dosahuje svoje vrcholy. Zlo a jeho odstraňovanie je nielen cieľom Ježišovho vykupiteľského poslania, ale aj nástrojom. Ba možno povedať, že motorom, vnútorným dynamizmom. Boh vložil v akte stvorenia do človeka iskru života a silu lásky v ich rozmanitých podobách, aby mu prinášali naplnenie a podnecovali ho rozvíjať vzťahy s druhými ľuďmi. Hriechom sa človek odvrátil od Boha a tieto sily majú v opačnom smerovaní na človeka aj opačné účinky a ničia všetko, čoho sa dotknú. Aby ich Ježiš znovu zameril správnym smerom, berie ich na seba v ich momentálnom ničivom smerovaní a v sebe zameriava opäť k pôvodnému cieľu ako prejav lásky k Otcovi. Preto všetko zlé mu slúži na dobré. Božská genialita, genialita Božej lásky. Preto nad ňou Ježiš jasá a zveľbuje Otca práve vtedy, keď utrpenie a bolesť naňho doliehajú ako bolesti na rodičku. Pane, uč nás mať účasť na tomto tajomstve...!

Mons. Marián Gavenda „Jednohubky“

Slávnosť prvého sv. prijímania:

Budeme sláviť na budúcu nedeľu - 1. mája o 11:00 hod.

Sv. spoveď detí - v sobotu 30.4. 9:00 chlapci
10:00 dievčatá

sv. spoveď rodičov: pondelok, utorok a štvrtok 17:15 - 18:00
pondelok a utorok aj po sv. omši, v sobotu od 10:30

Dnes sa pri svätých omšiach vo všetkých európskych katolíckych kostoloch koná zbierka, ktorú vyhlásil Svätý Otec František na pomoc ťažko skúšanej Ukrajine. Nech Boh odmení každý Váš dar. Vyzbierané finančné prostriedky bude Pápežská rada Cor unum najmä prostredníctvom rehoľných komunít bez rozdielu poskytovať tým, ktorí to najviac potrebujú.

Na budúcu nedeľu 1. mája 2016 sa v Báci v šamorínskom dekanáte uskutoční púť spojená s prechodom Bránou milosrdenstva. Celý duchovný program od 15.00 hod. bude v slovenskom jazyku. Pri modlitbe vešpier otec biskup Mons. Jozef Haľko prednesie katechézu o milosrdenstve. Hlavným celebrantom svätej omše o 17.00 hod. bude otec arcibiskup Mons. Stanislav Zvolenský. Pozývame Vás začať mariánsky mesiac máj vo svätyni v Báci. Bližšie informácie sú na plagáte na výveske.

Občas sa to stane

Zaradoval som sa, keď mi povedali: „Pôjdeme do domu Pánovho“ (Ž 122, 1).

Väčšina ľudí reaguje na smrteľnú prognózu šokom a dúfa, že omyl sa vysvetlí. Aj väčšina veriacich potrebuje podporu druhých, kým vzniknutú situáciu prijme. Občas sa však predsa len stane, že pacient nezareaguje šokom a odmietaním, ale slovami podobnými slovám žalmistu: „Zaradoval som sa, keď mi povedali:

„Pôjdeme do domu Pánovho.“, Prečo nie všetci? Jeden z dôvodov je zrejme umiestnenie méty - méty ako životného cieľa. Tú si vedome či nevedome niekam umiestňuje každý sám. Niektorí do brány smrti, niektorí čo najviac pred ňu, iní za ňu.

Pane,

neverím, že som tu len preto, aby som dosiahla určité postavenie, vykonala nejakú, azda aj bohumilú prácu, trochu si tu užila, zostarla, a tým sa to skončilo. Verím, že môj Cieľ si ty, ktorý si ma smrťou na kríži vykúpil, vstal z mŕtvych a navzdory mojej hriechnosti ma s otvorenou a láskyplnou náručou očakávaš tesne za bránou smrti. Ty osobne! Daj mi, prosím, toľko viery, nádeje a lásky, aby som ju prebehla s radosťou a nábožnou nedočkavosťou.

Marie Svatošová „Tykadlom viery“

Sväté omše po 5. Veľkonočnej nedeľi - (C)

25.IV. pondelok

18:00 Za Ľ Máriu Gašparovičovú (1. mesiac)

26.IV. utorok

18:00 Za Ľ Jozefa Kulifaja

27.IV. streda

18:00 Svätá omša v Štefanovej

28.IV. štvrtok

18:00 Za Ľ Jána a Jozefinu Nápravníkových a rodičov

29.IV. piatok

08:00 Za farníkov

30.IV. sobota

08:00 Poďakovanie Pánu Bohu za 95 rokov života

Upratovanie kostola: Rodičia prvoprijímajúcich detí

1.V. 6. Veľkonočná nedeľa - C

08:00 Poďakovanie Pánu Bohu za 75 rokov života

Lektori: Blahová M., Jurovičová M.

11:00 Za prvoprijímajúce deti a ich rodičov

Lektori: Sustová D., Hajičková M.

14:00 Posvätný ruženec, litánie,
výmena ružencových tajomstiev

Liturgický kalendár

25.IV. pondelok Sv. Marek, evanjelista - **Sviatok**

26.IV. utorok Sv. Klét, pápež

27.IV. streda Sv. Zita, panna

28.IV. štvrtok Sv. Eudovít Mária Grignon de Montford

29.IV. piatok Sv. Katarína Sienská, panna, učiteľka Cirkvi a Patrónka Európy - **Sviatok**

30.IV. sobota Sv. Pius V., pápež - **Esp**

Spravodlivý Simeon

„V Jeruzaleme žil vtedy muž menom Simeon, človek spravodlivý a nábožný, ktorý očakával potechu Izraela, a Duch Svätý bol na ňom. Jemu Duch Svätý vyjavil, že neumrie, kým neuvidí Pánovho Mesiáša“ (Lk 2, 25 - 26).

I. Duša moja, rozjímaj o svätej túžbe, akú v srdci spravodlivého Simeona zapálila láska. Očakával príchod Spasiteľa a záchrancu Izraela. Práve konal kňazskú službu v Božom chráme a vrúcne sa modlil. Túžobne vyčkával hodinu, keď na vlastné oči uzrie Boha, ktorý príde vykúpiť svoj ľud.

A teraz sa pozri na seba: Túžiš vidieť svojho Boha vo večnosti, snažíš sa o to a pripravuješ sa na to dobrými skutkami? Cvičíš sa vytrvalo v nábožnosti a chceš sa zjednotiť s Bohom lásky v Eucharistii? Pociťuješ hlad a smäd po Najsvätejšej sviatosti, v ktorej môžeš vidieť Boha očami čistej viery, prijať ho do svojho srdca, objať ho, zjednotiť sa s jeho božským srdcom a urobiť ho svojim životom?

Láska moja, hanbím sa za to, že tak málo po tebe túžim, ba že často vôbec nedoceňujem dar, ktorý mi dávaš. Mnoho ráz som z vlastnej viny nemohla pristúpiť k tvojmu svätému oltáru a prijať ťa ako svoju lásku a život. Veľakrát som ťa neprijala iba z lenivosti. Niekedy ma premochol akýsi falošný nepokoj a inokedy som podľahla pokušeniu a nechala zvíťaziť nepriateľa, čím som sa pozbavila tohto veľkého daru. Ba stalo sa aj to, že som ťa nemohla prijať pre svoju hlúposť a pýchu, ktorá mi bránila pokoriť sa a zniesť nejaké protirečenie alebo umŕtvenie.

Láska moja, zo srdca ľutujem, že som ťa urazila tým, že som tak málo po tebe túžila. Veľa rokov svojho života som prežila vlažne a bez záujmu o svoj duchovný rozvoj a rast v čnostiach.

Moja nevďačnosť ma veľmi bolí a zahanbuje, ale s pomocou tvojej milosti sa chcem zmeniť.

II. Rozjímaj o tom, aké vrúcne túžby v sebe živil svätý Simeon. Práve ony mu totiž vyprosili od Boha nádherný prísľub Ducha Svätého: že nezomrie, kým na vlastné oči neuvidí a vo svojom náručí neobjíme novonarodeného Spasiteľa sveta.

Všimni si, akú veľkú odmenu dáva Boh duši, ktorá po ňom túži a dúfa v neho. Preto sa nauč, ako po Bohu túžiť. A ak v sebe takúto lásku ešte necítiš, pros o túžbu milovať Boha. Nezabúdaj, že prejavom opravdivej lásky k Bohu je práve túžba po ňom.

Ježišu, láska môjho srdca a môj život, kedy ťa budem konečne milovať tak, ako ťa miloval svätý Simeon? Kedy ťa budem milovať láskou všetkých svätých, láskou všetkých spravodlivých, láskou všetkých anjelov, láskou serafínov a cherubínov?

Svoje srdce spájam so srdcom tvojej matky Márie, pretože ťa chcem milovať jej srdcom. Spájam sa s tvojím božským srdcom, lebo ťa chcem milovať po všetky chvíle svojho života dokonalou láskou, akou ty miluješ seba. Ustavične chcem uvažovať o láske k tebe. Láska moja, chcem sa ťa zmocniť a nebudem spokojná, kým ťa nenájdem, neobjímam a kým sa s tebou nezjednotím v láske a nepremením sa v teba. Môj Pane, prosím ťa, znič moju

sebalásku a moje nezriadené vášne, ktoré ma ovládajú. Pomôž mi dosiahnuť víťazstvo prostredníctvom umŕtšovania svojich zmyslov. Pane, poraz mojich nepriateľov, pretože iba vtedy si budem istá, že zvíťazím sama nad sebou. Amen.

Mária Celesta Crostarosa „Meditácie..“

Otče náš...

... ktorý si na nebesiach...

modlitba túžby po čistom živote

Mnohokrát sa nás ľudí zmocňuje úžas, keď si uvedomíme, kde žijeme. Vedci nám pred očami vykresľujú obrazy vesmírnych, nesmiernych dialav - ale mrazivých a prázdnych.

Zatiaľ sa nám odnikiaľ neozval nijaký hlas, nikde sme nenašli známky života, ani podmienky na život.

Sme tu, v tomto nesmiernom vesmíre sami?

Je naša Zem jedinou oázou života vo vesmíre?

Je to jediné miesto, kde možno stretnúť tú krásnu horúčku života, kde snívame a uskutočňujeme svoje sny?

Ak áno, potom by sme mohli my krehkí, zraniteľní ľudia povedať, že uprostred týchto nesmiernych rozmerov sme doma. Akoby celý vesmír vytvoril náruč pre nás.

A predsa!

My nesieme v sebe tajomstvo otvorenosti, transcendentnosti.

Nie sme len súčasťou vesmíru. Vo vesmíre nevieme nájsť svoj domov. Vo svojom vnútri stojíme zoči-voči tajomstvu otvorenosti Života.

Otvorenosti sveta.

Otvorenosti človeka.

Otvorenosti Ducha - Láske.

Ján Sucháň „Otče náš“

Povolanie sa nedá stratiť

Boh volá stále, nielen vo veľkých okamihoch nášho života. Preto je také dôležité, aby sme pojem povolanie očistili od rôznych nánosov a nedorozumení typu: ten má k niečomu povolanie, ten nemá, ten povolanie stratil...

Povolania predsa nie sú drobné mince alebo kľúče vo vrecku, ktoré vytratím, keď hrám futbal! Stratiť povolanie sa dá vlastne veľmi ťažko. Áno, môžeme nepočuť, môžeme sa dobrovoľne zavrieť a zatvrdiť, zabývať sa vo svojich ilúziách o sebe, „ísť za vidinami svojho srdca“ a Bohu vnucovať svoje predstavy... Ale vo chvíli, keď sa otočíme k Bohu tvárou, a stačí vnútorne, vo svojom srdci, už môžeme byť zase „on-line“, späť v Božom volaní.

Povolanie je z Božej strany stále a trvalé, každodenné a verné. Je to vlastne jeho osobná láska k nám, ktorá netrpí žiadnymi výpadkami. Ostatne, aby človek dokázal odpovedať na zásadné životné výzvy, aby sa dobre rozhodol na životných križovatkách, musí sa najprv každý deň učiť zachytiť „Boží signál“, rozumieť Božiemu slovu. Musí sa naučiť vnímať každodenné „všedné“ Božie volanie v jeho pestrosti.

Vojtěch Kodet O.Carm. ThD. „Hľadám tvoju tvár“

Farebné sklá

Zo sklenárstva vyšli v ten istý deň. Robotníci s nimi narábali starostlivo a opatrne. Bolo to desať farebných sklenených tabúľ modrej, belasej, zelenej, oranžovej, žltej, červenej a fialovej farby.

„Všimli ste si, ako sa k nám správajú?“ zvolala pyšne modrá tabuľa.

„Určite patríme medzi to najcennejšie na svete,“ ozvala sa žltá tabuľa.

„Ale najlepšie z najlepšieho sme my,“ jednohlasne zvolali červené tabule. „Naša farba je farbou krvi, života, zápasu.“

„Červení sa vždy považujú za výnimočných,“ zašomrali zelené tabule. „Nafukujú sa ako balón,“ pridali sa oba odtiene modrej.

Zdvihli ich, naložili na niečo rýchle a zapáchajúce. Zrazu boli vo veľkej miestnosti obklopené zaneprázdnenými pracovníkmi. Jeden z nich vzal prvú tabuľu - modrú - a naznačil na nej čudné haky-baky.

Potom muž uchopil jemný nástroj a začal ju rezať na kúsky rozličného tvaru a veľkosti. „Nie! Nelámte ma!“ kričala zúfalo modrá tabuľa. Ostatné tabule sa vyľakali a začali bedákať: „Tu nás rozbijú!“

„Začnime štrajkovať!“ zakričali červené tabule.

Nič však nepomáhalo. Jednu po druhej rozrezali na kúsky. Len fialová tabuľa sa tváрила akoby nič a podarilo sa jej ukryť za skriňu.

Pracovníci pozbierali kúsky skla a pozorne ich rozložili na veľký stôl. Kúsok červeného skla sa dostal do blízkosti žltého skla a začali sa hádať.

„Nechcem byť vedľa neho!“ protestovali súčasne belasé kúsky skla odmietali byť v susedstve zelených: „Držte sa bokom, prinášate nešťastie!“

Ale pracovníci ich nepočúvali a prechádzali medzi nimi horúcim tekutým olovom, ktoré jednotlivé kúsky neoddeliteľne spojilo.

Teraz už dieliky farebného skla nemali ani len silu niečo namietat. Nasledovalo ďalšie presúvanie a usporiadanie. Zrazu boli pod vysokou klenbou v miestnosti, ktorá pripomínala tmavú pivnicu.

„Tu sme všetci rovnakí: siví a nevýrazní. Taký je život,“ začalo filozofovať žlté sklo. Chvíľu sa ešte zhovárali, až postupne zaspali.

Potom prišlo svetlo.

Zobudilo ich hlasné: „Oooch!“ Prekvapené sklíčka videli pred sebou zástup ľudí, ktorí sa dívali dohora. V očiach sa im zračil úžas.

Kúsky skla sa odrážali v ľudských očiach, takže sa mohli po prvý raz vidieť. Stíchli od prekvapenia: stala sa z nich ohromná mnohofarebná vitráž. Predstavovala usmiateho Ježiša uprostred detí. Vďaka slnečnému svetlu, ktoré ich zaplavovalo, každá farba žiarila v celej svojej kráse.

„Páni, to je ale niečo!“ zvolali červené kúsky.

„Veď my spolu robíme úžasný dojem,“ nadchýnali sa belasé.

„Tak to ti teda poviem, bratku!“ zvolal žltý kúsok skla. Ešte nikdy nikomu nepovedal bratku.

Kúsky skla boli vo svojom malom farebnom srdci konečne šťastné a spokojné. Spolu pochopili dôvod, prečo vôbec existovali.

A fialová tabuľa? Po niekoľkých mesiacoch ju našli za skriňou. Bola celá zaprášená, a keďže nevedeli, čo s ňou, vyhodili ju do odpadu.

Rozdiely nás obohacujú.

Bruno Ferrero „Ale veď máme krídla“

Zrazu sa mu Ježiš postavil do cesty

Každý z nás už v detstve sníva o svojej životnej ceste. Jestvuje veľa možností, ktorými by sme sa mohli v živote uberať. Preto ak je to len trocha možné, vyberáme si a hľadáme tú cestu, ktorá je nám najvlastnejšia, o ktorej sa nazdávame, že patrí nám a že na nej budeme aspoň trocha ľudský šťastní. V tom sú si ľudia všetkých čias podobní, s väčšou či menšou zodpovednosťou.

V podobnej situácii sa takmer pred dvetisíc rokmi ocitol Šavol z Tarzu, z mesta, ktoré sa nachádza na území dnešného Turecka. Bol to muž vychovaný v Mojžišovom zákone, vzdelaný v antickej filozofii; Žid, ale aj rímsky občan s mnohými právami tých čias. Nikto nemohol byť na tom lepšie ako Šavol. Vždy sa držal viery otcov, ale využíval aj možnosti vzdelania rímskeho občana. V Jeruzaleme sa stretol s ľuďmi, ktorí sa volali „prívrženci novej cesty“ - kresťania. Tí ešte osobne poznali Ježiša a na vlastné uši počuli, keď o sebe povedal, že je cesta. Šavol ich pokladal za zradcov, ktorí deformujú učenie otcov.

Bol presvedčený, že každý robí dobre, keď zachováva Mojžišov zákon, a že len tak môže spokojne žiť. Od Ježišových prívržencov sa však dozvedel, že len toto nestačí, že prikázanie milovať Boha a bližného ako seba samého znamená omnoho viac. Šavol to nechápal, pretože mal svoje predstavy, a neváhal kvôli tomu použiť násilie. „Šavol ničil Cirkev, vnikal do domov a odvláčil mužov i ženy a dával ich do väzenia,“ komentuje svätopisec (Sk 8, 3). A práve tu sa to stalo - pred bránami Damasku. Zrazu sa Ježiš postavil Šavlovi do cesty. Úplne nečakane! Kládol mu nepríjemné otázky: „Šavol, Šavol, prečo ma prenasleduješ?“ (Sk 9, 4). Ukázal mu, že on - Šavol bol napriek svojej učenosti slepý a že jeho život sa už viac nemôže uberať týmto smerom. Doslova sa zrazil s Ježišom, ktorý sa odteraz stal pre neho živou prítomnosťou. Ježiš už nebol ten mŕtvy, proti ktorému bolo treba bojovať, a ani Ježišovo učenie už nebolo predmetom jeho teoretických a teologicky sporných otázok. Stalo sa pre neho novou možnosťou. V okamihu nastala zmena muža, ktorému síce Božie záležitosti vždy ležali na srdci, ale podľa jeho predstáv. Zrazu mal tento muž svoju životnú cestu jasnú.

Pavol, teraz ako nový človek - po svojej konverzii a krste - zakúsil, že Božie kráľovstvo sa zjavuje uprostred nás, tam, kde vedie cesta vyznačená samotným Ježišom alebo kde sa nám dokonca postaví do cesty, aby tak ukázal správny smer, alebo aj tam, kde ho človek prijme. Niekedy, ako to bolo aj v tomto prípade, to môže byť veľmi zložitá a bolestivá. Stretnutie s Ježišom však dáva životu zmysel, silu, radosť, istotu... A to nielen v prípade Pavla! V roku 1958 podľa vtedajších zvykov korunovali Jána XXIII. Novozvolený pápež sedel na tróne a nieslo ho dvanásť mužov. Nebolo mu to príjemné, nechcel sa vznášať nad hlavami iných, preto skôr ako vstúpili do Svätopeterskej baziliky, poprosil ich, aby zastali. „Keď som bol malý, nosil ma na pleciach do kostola otec, teraz ma nesiete vy. Tajomstvo života však spočíva v tom, že sa dáme niesť Bohom,“ poznamenal.

Boh k nám naozaj neustále prichádza, hoci tajomným, nenápadným a tichým spôsobom. Len treba mať ohotu a odvahu prijímať ho do svojho života a tak sa „stávať“ zo Šavla Pavlom. Tým, „že si obliekame Krista“, ako o tom píše Apoštol vo svojom Liste Galaťanom o niekoľko rokov (porov. Gal 3, 27).

Áno, Božie kráľovstvo, teda aj naše osobné a večné šťastie, k nám prichádza cez každodenný život.

Viliam Judák „Svetlo všedného dňa“

www.fara.sk/vistuk/

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku